

„Opschieten!” riep de kapitein, die thans als stationschef optrad.

Er werd nog haastig afscheid genomen, terwijl er een zwaar gedrang was aan den trein.

Een schel gefluit werd gehoord; een laatst vaarwel; een groot gejuich, gesnik en geweën — dat was de mobilisatie. De lange trein zette zich in beweging, en daar trokken de jonge mannen heen, Nederlands vreugde, roem en kracht, in den stillen zomernacht, onder het licht der sterren, om de grenzen met hun leven te dekken.

En hoor! uit de verte klonk het lied, door de duisternis van den nacht, uit dien voortjachtenden trein:

„Mijn schild en mijn betrouwen
Zijt Gij, o God, mijn Heer!”

☒

(Wordt vervolgd)

VRAGENBUS VOOR ALGEMEENE ONDERWERPEN

In antwoord op de vraag van M. N. naar wat de vier paarden in de Openbaring van Johannes beteekenen, zal misschien de volgende verklaring den vrager kunnen bevredigen.

Het Woord Gods bedient zich meermalen van twee symbolen om ons de macht voor te stellen. Het zijn de „troon” en het „paard.” Het paard en zijn ruiter zijn in de zee geworpen. Dat was Egypte’s legermacht.

Ter aanduiding der macht, die tot nederwerping der rebelleerende elementen gebruikt wordt, dient het paard, dat ten strijde uittrekt. Heeft dit overwonnen en is er verder van het gericht en de regering of heerschappij sprake, dan is het passende zinnebeeld meer de troon. Zie Openb. 19 en 20.

Treedt Christus op tot overwinning Zijner vijanden, dan wordt Hij ons getoond op een wit paard, dat dan zinnebeeldig de Goddelijke macht vertegenwoordigt, die de raadslagen Gods zegevierend volvoert. Het witte paard kenmerkt den behaalden triomf, dien geen tegenstand stuiten kon. Zoo is de algemeene gedachte, die ook steun vindt in Openb. 19 : 11—16. In Openb. 6 evenwel hebben we iets anders. Wel een overwinning, maar zonder dat we den indruk ontvangen, dat Christus wordt voorgesteld. Het Lam (Christus in den hemel) opent het zegel. Voorbereidende oordeelen zullen worden uitgevoerd, vóórdat Christus Zelf zal komen ten oordeel. Den ruiter op het witte paard wordt een kroon „gegeven.” Bij de andere paarden — het roode, het zwarte en het vale paard — vinden we ook telkens een ruiter, maar niemand denkt daar aan Christus. In vers 8 wordt de vierde ruiter genoemd: de dood. — In Openb. 6 moet men, naar wij meenen, wel denken aan een wereldoverwinnaar, een Cesar of een Napoleon, die door zijn verschijning allen tegenstand fnuikt. Overwinnende overwint hij. ’t Is een volkomen, hoewel tijdelijke zegepraal. Een opvolger neemt den vrede weer weg. En ook daarom lijkt het ons niet aannemelijk, den ruiter op het witte paard voor Christus te houden. Immers, als Christus vrede zal hebben gebracht op aarde, dan zal niemand Zijn Rijk verstoren. Zijn Rijk zal een eeuwig Rijk zijn, dat Hij ongeschonden zal overgeven aan Zijn Vader, gelijk Paulus ons leert in 1 Kor. 15. — De pijl uit den boog des Ruiters heeft doel getroffen.

Het roode paard is het beeld van den oorlog en toont het gericht in een meer schrikwekkend karakter. Het doet aan den bloedigen strijd denken. Deze ruiter overwint niet zonder slag of stoot. Het wordt een bloedbad.

Het zwarte paard van het derde zegel draagt de kleur van den rouw, den doodsrouw, die gevolg is van hongersnood en duurte door schaarschte van levensmiddelen bij de menschenkinderen. Olie en wijn, weelde-artikelen, ontbreken niet.

Het vale paard duidt de plagen Gods, zwaard, honger, dood en wilde dieren, aan, samen losgelaten en jammer verspreidend. De ruiter heet de dood. De hel volgde hem na.

Het tweede, derde en vierde paard zijn dus de dragers van gerichten.

H. J. E.

224

Mevrouw C. M. van Beeck Calkoen- Baronesse van Heemstra

Geboren 1880 - Overleden 1927.

MIJ WERD GEVRAAGD IETS OVER HAAR te schrijven, in het bijzonder over haar getuigen van Christus.

Mijn eerste gedachte was toen, dat het schrijven in publiek over haar juist niet ging. Want als er iemand wars was van publiciteit, wars van alles, wat naarvertoon zweemt, dan was zij het wel. Alleen wie haar meer van nabij kenden, wisten iets van de eigenlijke schoonheid van haar geheiligd leven, en ik gevoel het als een groot voorrecht tot die enkelen behoort te hebben.

En als ik dan toch over haar schrijven wil, dan is het, omdat er van haar leven en ook van haar sterven zulk een ontroerend getuigenis is uitgegaan, dat juist in deze dagen van levensveruitwendiging en afglijding ons veel te zeggen heeft. En het licht, dat in haar woonde, het genadelicht van den Heiligen Geest mogen wij toch op den kandelaar zetten, opdat het schijne en gezien worde.

☒ ☒

Cornélie, Martine, Baronesse van Heemstra was de oudste dochter van wijlen den heer Jacob Baron van Heemstra, burgemeester van Hattem, en Vrouwe E. Baronesse van Heemstra, geb. Baronesse van Wassenaer.

Zij ontving een eenvoudige, degelijke, beslist Christelijke opvoeding, en begaafd met een goed verstand en levendigen geest, groeide zij voorspoedig op. Reeds vroeg neigde God haar hart tot de eeuwige dingen en reeds jong had zij haar Heiland lief. Ook reeds jong trok haar hart naar al wat arm en ellendig was om te helpen en te troosten.

Haar huwelijk met Mr. A. J. L. van Beeck Calkoen bracht haar van het landelijke Hattem naar 's Gravenhage. Maar in de Residentiestad was het niet de glans en de praal der dingen van de wereld, die bekoring voor haar hadden, hoewel zij door geboorte en positie beide, daarvan op alle manier had kunnen genieten. Het leek wel of dat alles langs haar wezen afgleed, zonder haar te raken, en alsof haar reine, kinderlijke ziel zich als vanzelf hechtte aan de dingen, die niet gezien worden, die eeuwig zijn.

Zij was niet een natuur, die over geestelijke dingen altijd spreken kon, of steeds de roeping gevoelde te getuigen met woorden. En waar zij zeer gering van zichzelf dacht, vond zij waarschijnlijk zichzelf niet de geschikte persoon om dit te doen. Maar haar wezen straalde zooveel lieflijkheid uit, er was zoo iets zelfloos in haar bestaan, dat ook zonder dat zij veel sprak, haar invloed groot was.

Emerson heeft eens gezegd: „What you are . . . thunders so that I cannot hear what you say.” *) Dit slaat op menschen, die misschien schoone idealen prediken, maar wier leven daarmede zoo in strijd is, dat wat ze zijn, overdondert wat ze zeggen, zoodat al die mooie woorden teloor gaan.

Bij Mevrouw van Beeck Calkoen was het juist andersom. Wat zij was . . . had zooveel invloed, dat het er niet op aankwam of zij veel sprak. Zij beleefde haar liefde tot den Heer zoo trouw en teer, dat zelfs andersdenkenden ervan onder den indruk kwamen.

*) Wat gij zijt . . . dondert zoo luid, dat ik niet kan hooren wat gij zegt.

☒

Zij was een van die zeldzame personen, die deed wat haar hand vond om te doen, omdat het noodig gedaan moest worden, niet omdat het gemakkelijk was of aangenaam. Er was, tenminste schijnbaar, nooit de neven-gedachte, wat kan ik er mee winnen, wie ziet het, welke eer kan ik er mee inleggen. Daardoor was elk gevoel van jalousie, miskenning of achteruitzetting — waarmede helaas elk Christelijk werk zoo vaak te kampen heeft in zijn werken — haar ten eenenmale vreemd. Was het wonder, dat iedereen graag met haar samenwerkte? In elken arbeid, dien zij ter hand nam, school zij bovendien liefst op den achtergrond, een toegebrachte lof wimpelde zij met een guldig half verlegen lachje van zich af.

Het heerlijkste vond zij om op het terrein der Christelijke barmhartigheid werkzaam te zijn met haar man samen. Zijn ambt in de Gereformeerde Kerk, eerst als diaken, later als ouderling, bracht hem natuurlijk juist met dit werk in aanraking. Hoe leefde zij in alles met hem mede. Niet alleen, dat zij de menschen kende, die haar man bezocht, maar zoo mogelijk ging zij met hem mee op extra bezoeken of zorgde en hielp waar nood openbaar was geworden. En waren er moeilijkheden in het werk, dan deelde zij er met haar geheele ziel in, en menigmaal wist zij een oplossing of uitweg te vinden, maar zelf bleef zij dan maar liefst op den achtergrond.

Voor het laatst heeft zij met haar man samengewerkt in de Kerstweek, toen zij gingen naar Dieppe op de kust van Frankrijk, om namens de vereeniging „Bethsaida” te arbeiden onder de Hollandsche visschers, die daar voor anker lagen. Dit was de tweede maal, en „de juffer,” zooals de visschers haar noemden, was geen onbekende. Eenvoudig als ze was en begaafd met een groote gemakkelijheid om met menschen van verschillende standen om te gaan, had zij reeds een vorig maal het hart gewonnen van de visschers, die zoo ver van huis, verstoken waren van alle huiselijkheid en geestelijken steun moesten missen. Met de jongens zong ze bij het orgel, of zat spelletjes met ze te doen alsof zij één hunner was.

„Och,” zei ze na den terugkeer tot mij, „er was zelfs een jongen bij van twaalf jaar, en dan op Kerstfeest zoo ver weg van moeder in een vreemd land!” Daar ging haar hart naar uit.

Als het noodig was kon zij echter ook uit haar schaduwplekje te voorschijn treden in het volle licht. Zooals toen er in Dieppe een doodzieke visscher dreigde ontslagen te worden uit het ziekenhuis en haar man ongesteld en onbekwaam was tot handelen — toen heeft zij net zoo lang met den consul overlegd en getelefoneerd en gehandeld, tot dat de man in het ziekenhuis blijven mocht.

Het was mij altijd een raadsel hoe ze tijd kon vinden voor het vele, wat ze deed. Ik geloof, dat een groot geheim was, dat ze het vlug deed en met haar geheele hart.

Zoo was zij altijd bezig — in stilte. Hoe velen hebben na haar heengaan in dankbare erkenning dat stille ongeziene werk naar voren gebracht in het volle licht. Hoe getuigt dit alles nu nog van de genade Gods, die zoo rijkelijk in haar werkte.

En zoo was zij bezig en bezig — tot dat God haar op het ziekbed nederlegde. Zes dagen vóór haar dood was zij nog den geheelen middag bezig geweest in het werk des Heeren. Bezoeken afgelegd in de wijk, kleeren bijeengezocht voor de arme kinderen in de Drentsche venen, ook nog bij huisgezinnen geweest voor de inzending van kinderen in de Christelijke vakantie-kolonies . . . en toen kwam Gods roepstem. Eerst telde ze haar krankheid niet, sprak over spoedig beter worden —

totdat, toen nog niemand vermoedde, dat er gevaar dreigde, God het haar duidelijk maakte, dat ze zich los moest maken van alle aardsche banden. Dat afscheid van haar man, aan wien ze het zoo beslist en duidelijk zeide, dat ze het eerst wel niet begrepen had, maar nu duidelijk wist, dat ze naar Jezus ging, was ontroerend van kinderlijken eenvoud, en zoo geheel in overeenstemming met haar leven. — „Vrede door het bloed des Kruises.” — „Rust is er alleen in het volbrachte werk van Christus.” — Dit waren haar woorden, toen de snel stijgende koorts het bewustzijn al begon te benevelen. Maar haar aangezicht glansde alsof zij reeds iets schouwde van de zalen des eeuwigen lichts, waar haar ziel henenvoer om haar Heiland te ontmoeten. Welk een stervensgenade om zóó bereid te zijn, om te gaan op de eerste roepstem van den Heer!

Aan de geopende groeve, waarin wij haar hebben weggelegd tot den dag der zalige opstanding in Jezus, heeft de glans van haar leven en sterven — of dieper nog van wat God door Zijn genade in dit Zijn kind had gewrocht — geschenen over allen, die waren opgekomen om haar de laatste eer te bewijzen. En wat waren dat velen uit alle kringen, hoog en laag! Een eerbewijs aan haar, die zooals haar man het zoo schoon zeide, nooit eer van menschen had gezocht en daarin een lieflijke trek had vertoond van het beeld van haar Heiland.

Het laatste wat zij voor ons, die haar zoo lief hadden gedaan heeft, is wel, dat zij ons door haar heerlijk sterven met zich heeft opgetrokken tot aan de hemelpoort, waardoor ook nu nog het eeuwigheidslicht blijft glanzen over onzen levensweg.

Leve de bede in onze harten, dat dezelfde genade, die in haar wrocht, in leven en in sterven, ook ons deel moge zijn.

J. H. KUYPER